

VII

AD ASTERIEN

Asclepiadeo-Pherecratico-Glyconeus

Quid flēs, Asteriē, quem tibi, candidī
Prīmō restituent vēre Favōnī,
Thŷnā merce beātum,
Cōstantis iuvenem fidē

Gŷgēn ? Ille Notīs āctus ad Ōricum
Post ĩnsāna Caprae sīdera, frīgidās
Noctēs nōn sine multīs
Īnsomnis lacrimīs agit.

Atquī sollicitae nuntius hospitae,
Suspīrāre Chloēn et miseram tuīs
Dīcēns ĩgnibus ūrī,
Temptat mīlle vafer modīs :

Vt Proetum mulier perfida crēdulū
Falsīs impulerit crīminibus, nimis
Castō Bellerophontae
Mātūrāre necem, refert ;

Narrat paene datum Pēlea Tartarō,
Magnēssam Hippolytēn dum fugit abstinēns :
Et peccāre docentēs
Fallāx historiās monet.

Frūstrā : nam scopulīs surdior Īcarī
Vōcēs audit adhūc integer. At, tibī
Nē vicīnus Enīpeus
Plūs iūstō placeat, cavē ;

Quamvīs nōn alius flectere equum sciēns
Aequē cōspicitur grāmine Mārtiō,
Nec quisquam citus aequē
Tūscō dēnatat alveō.

Prīmā nocte domum claude ; neque in viās
Sub cantū querulae dēspice tībiae ;
Et tē saepe vocantī
Dūram difficilis manē.